

A királykisasszony és a legritkább virág

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, de még az üveghegyen is túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, volt egyszer egy királyság. Abban a királyságban élt egy király, és annak egy igen szép leánya, ki erősen szerette a virágokat.

Egyszer kihirdette, hogy ahhoz megy feleségül, aki olyan virágot hoz neki, amelyet ő még világeletemben nem látott.

Jött is mindenhonnan herceg, vitéz, tudós számolatlanul sokféle virággal, de egyik sem járt sikerrel. Mert ez a virágszerető királykisasszony a világ összes virágát ismerte.

Élt az országban egy pásztorlegény, aki épp a hegyekben legeltette a juhait. Egyszeriben meglátott egy gyönyörű sárga virágot. Közelebb ment hozzá, megvizsgálta, de nem ismerte fel, így eszébe jutott, hogy talán most végre beköszöntött hozzá a szerencse. Le is szakajtotta, és a juhaival együtt el is indult a királyi palotába, hogy ott megmutassa.

3 nap és 3 éjjel ment, mire a palota kapujához ért, mert jó nagy ország volt ez az ország, na meg a juhok sem voltak túl gyorsak. A kapuban útját állta egy kapuőr.

- Mi járatban, pásztorlegény? - kérdezi.

- Én bizony egy virágot szeretnék neki mutatni. Egy olyat, amelyet még biztosan sosem látott.

A kapuőrnek felcsillant a szeme. Hiszen ha valóban egy ismeretlen virágot hozott volna a pásztorlegény, és megszerezné, ő vehetné feleségül a királykisasszonyt. De a pásztorlegényt sem ejtették a fejére. Tudta, hogy nagy kincs, ami nála van, és vigyáznia kell rá, mint a szeme fényére. Előhúzott egy kókadt pitypangot, amit útközben szedett.

A kapuőr ahogy meglátta, hangos hahotázásba tört ki. Ekkor már biztos volt benne, hogy egy félkegyelművel van dolga, de a tréfa kedvéért beengedte a pásztorlegényt a palotába. Bekísérték a trónterembe, ahol már a királykisasszony várta a király és a királyné kíséretében. Ekkor elő is vette a szépséges nárciszt, és a királykisasszony kezébe adta.

A királykisasszonynak az egész udvarral együtt elállt a szava.

- Hát ez meg miféle virág?

- Én bizony nem ismerem a nevét, de ilyet én még nem láttam, az biztos.

Ekkor a király előlépett, és megszólalt.

- Ez bizony a nárcisz, az egyik legszebb és legillatosabb virág a földön. De hosszú története van annak, hogy még nem találkoztál vele. Dédapám, a híres Bánatos Király rendelte el, hogy irtsák ki az összeset az országban, miután a szomszéd országban a szépséges Nárcisz királykisasszony nemet mondott a lánykérésére, és egy másik királyhoz ment feleségül. Onnantól fogva halálnak halálával lakolt, akinek a közelében csak egy szálat is találtak.

Senki nem mert nárciszt ültetni a kertjébe, és ez azóta is így van, mert ezt a hagyományt azóta is követi az országunk. Emiatt nem ismerted ezt a virágot. Mert aki kérő eddig nárciszt hozott, azt a kapuőr nem engedte tovább. Te, Pásztorfiú, bizonyára csellel jutottál be a virágoddal!

A királykisasszony így szólt:

- Édesapám, ez egy rossz hagyomány, ami megfosztja az országunkat a természet egy gyönyörű ajándékától, ennek véget kell vetni!

A királyné is egyetértett.

- Igaza van a leányunknak, itt az ideje, hogy újra nárciszok virágozzanak tavasszal az udvarunkban!

A királykisasszony most a pásztorfiúhoz fordult:

-Te nyertél! Elhoztad azt a virágot, amelyet én még világeletemben nem láttam. A feleséged leszek, és boldogan élünk, míg meg nem halunk.

Őrült a pásztorfiúnak a királykisasszony, mert közben megtetszett neki a legény. Talán még egy órát se, sőt, talán egy percet sem vártak, kihirdették a lakodalmat.

Csak azt nem tudom, hogy a gyerekeik aztán mennyire szerették a virágokat.

Vége

Jelige: Nárcisz